

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ EFTA

WYROK TRYBUNAŁU

z dnia 16 maja 2017 r.

w sprawie E-8/16

Netfonds Holding ASA, Netfonds Bank AS oraz Netfonds Livsforsikring AS przeciwko rządowi Norwegii

(Swoboda przedsiębiorczości – Art. 31 Porozumienia EOG – Dyrektywa 2000/12/WE – Dyrektywa 2002/83/WE – Dyrektywa 2006/48/WE – Dyrektywa 2007/44/WE – Instytucje kredytowe – Zakłady ubezpieczeń na życie – Znaczące pakiety akcji – Proporcjonalność – Odpowiedniość – Konieczność)

(2017/C 321/08)

W sprawie E-8/16 Netfonds Holding ASA, Netfonds Bank AS i Netfonds Livsforsikring AS przeciwko rządowi Norwegii – WNIOSEK skierowany do Trybunału na podstawie art. 34 Porozumienia między państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości złożony przez Sąd Rejonowy w Oslo (*Oslo tingrett*) dotyczący interpretacji art. 31, 36 oraz 40 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym w kontekście przepisów i praktyk mających zastosowanie do własności norweskich przedsiębiorstw w momencie składania przez nich wniosku o udzielenie zezwolenia na prowadzenie działalności jako banki lub zakłady ubezpieczeń, Trybunał w składzie: Carl Baudenbacher (prezes) oraz sędziowie Per Christiansen oraz Páll Hreinsson (sędzia sprawozdawca), wydał w dniu 16 maja 2017 r. wyrok zawierający sentencję następującej treści:

1. W czasie wystąpienia okoliczności faktycznych, których dotyczy spór, dyrektywa 2000/12/WE, dyrektywa 2006/48/WE oraz dyrektywa 2002/83/WE, również zmieniona dyrektywą 2007/44/WE, nie uniemożliwiały państwom EOG zachowania bardziej rygorystycznych przepisów odnośnie do procedury udzielania zezwoleń bankom oraz zakładom ubezpieczeń. Takie przepisy muszą jednak być zgodne z podstawowymi swobodami zagwarantowanymi w Porozumieniu EOG.
2. Wydaje się, że prawodawstwo, jakie opisano w pytaniach 1 i 2, oraz praktyki administracyjne, jakie opisano w pytaniu 3, stanowią ograniczenia, które wchodzą głównie w zakres art. 31 Porozumienia EOG. Zadaniem sądu odsyłającego jest ocena, czy taka sytuacja ma w tym przypadku miejsce.
3. Cel, jakim jest zmniejszenie środków zachęty nakłaniających właścicieli banków lub zakładów ubezpieczeń do podejmowania nadmiernego ryzyka, zwłaszcza w związku z ryzykiem nadużycia władzy, odzwierciedla nadrzędne względy interesu ogólnego, które mogą uzasadniać krajowe środki ograniczające swobodę przedsiębiorczości, tak jak jest to zagwarantowane w art. 31 Porozumienia EOG. Zadaniem sądu odsyłającego jest określenie celów, jakim rzeczywiście służą środki krajowe, jak również stwierdzenie, czy uzasadnione zamierzone cele są realizowane w sposób odpowiedni i konsekwentny.
4. Przepisy dotyczące udzielania zezwoleń, jakie zostały opisane w pytaniach 1 i 2, wydają się niewłaściwe do osiągnięcia uzasadnionego zamierzonego celu wyodrębnionego przez sąd. Praktyka administracyjna, jaka została opisana w pytaniu 3, wydaje się właściwa do osiągnięcia tego celu w takim zakresie, w jakim ma ona zastosowanie do wniosków o zezwolenie na prowadzenie działalności jako bank lub zakład ubezpieczeń, a nie do nabycia następczego po udzieleniu zezwolenia.
5. Jeżeli sąd odsyłający stwierdzi, że co najmniej jeden środek krajowy jest właściwy do osiągnięcia uzasadnionego celu, konieczne jest również ocenienie, czy wykracza(-ją) on(-e) poza zakres niezbędny do jego osiągnięcia. W niniejszym postępowaniu wydaje się, że środki inne niż te zakwestionowane są mniej restrykcyjne, a jednocześnie równie skuteczne, jeżeli chodzi o osiągnięcie określonego uzasadnionego celu.